

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

เรือนจำนั้นสมเหมาะแก่นักโทษที่กระทำความผิดร้ายแรงจนภาครัฐเกรงกลัวภัยอันตรายที่บุคคลนั้นจะก่อขึ้นในสังคมอีกถึงกับต้องแยกบุคคลนั้นออกจากสังคม และตามกฎหมายไทยแล้วก็มีเพียงเรือนจำเท่านั้น ที่ใช้สำหรับคุมขังผู้กระทำความผิดที่ศาลได้พิพากษาถึงที่สุดให้รับโทษ รวมทั้งคุมขังบุคคลที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาคดีและไม่ได้รับการประกันตัวด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตามหลักสิทธิมนุษยชนแล้ว มีเจตนาคุมขังนักโทษเพื่อกำจัดออกจากสังคมช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น แต่ในการคุมขังก็ยังคงคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และคุณภาพชีวิตที่เหมาะสม แก่การดำรงชีพของบุคคลด้วย จากปัญหาการกระทำความผิดทางอาญาที่มีเพิ่มมากขึ้นในทุกๆวันนี้อง ทำให้เกิดปัญหาความแออัดในเรือนจำเพราะมีปริมาณนักโทษเพิ่มมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นรัฐบาลยังต้องสูญเสียงบประมาณเป็นเงินจำนวนมากในการเลี้ยงดูคนเหล่านี้ ทั้งที่จริงแล้วหากคนเหล่านี้มีโอกาสได้ทำงานใช้ชีวิตอย่างปกติแล้ว ย่อมสร้างรายได้ให้กับตนเองและครอบครัว สามารถเสียภาษีให้แก่รัฐได้จำนวนไม่น้อย และเป็นผลดีกว่าในการที่รัฐจะต้องสูญเสียเงินงบประมาณ อันเป็นภาษีของประชาชนไปกับการดูแลนักโทษเหล่านี้ เพื่อลดความสูญเสียและผลกระทบดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ด้วยเหตุนี้เองภาครัฐจึงเริ่มค้นหาแนวทางการลงโทษที่เหมาะสมแทนการจำคุกสำหรับผู้กระทำความผิดที่ไม่รุนแรงมากนัก มีการจัดตั้งสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำ โดยเมื่อปี พ.ศ.2550 มีการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/1 และมาตรา 89/2 เพื่อให้ศาลสามารถมีคำสั่งขัง หรือจำคุกบุคคลโดยสถานที่อื่นซึ่งมิใช่เรือนจำได้

การลงโทษจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ หรือ กำไลข้อเท้าอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Monitoring หรือ EM) นับว่ายังเป็นเรื่องใหม่มากสำหรับประเทศไทย เมื่อมีการบังคับใช้กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ.2556 เพื่อให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 (3) เมื่อพิจารณาถึงสิทธิในการใช้มาตรการนี้ และผู้ที่มีสิทธิในการยื่นคำร้องตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 กำหนดให้เมื่อมีเหตุจำเป็นเมื่อพนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายจำคุกร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควรโดยผู้ที่จะยื่นคำร้องได้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่ศาลมีคำสั่งให้จำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่

ออกตามคำพิพากษานั้นหรือไม่น้อยกว่าสิบปี ประกอบกับกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ.2556 ข้อ 2 กำหนดว่า การยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้มีการจำกัดการเดินทางและอาณาเขตแก่ผู้ซึ่งต้องจำคุก จะต้องพิจารณาเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย หรือเหตุอื่นๆที่จะทุเลาการบังคับให้จำคุกด้วยเหตุอื่นๆ จึงทำให้เกิดปัญหากฎหมายกล่าวคือ

การพิจารณาถึงคุณสมบัติของผู้ที่จะเข้าสู่มาตรการจำคุกในสถานที่อื่นซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ได้นั้น กฎหมายของมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา กำหนดคุณสมบัติห้ามมิให้ผู้ที่เคยกระทำความผิดต้องมีประวัติอาชญากรรมภายในเวลา 5 ปี ในข้อหาทำร้ายร่างกายที่รุนแรง รวมทั้งข้อหาข่มขืน รุกรานทางเพศของเด็ก ปล้นทรัพย์ จำหน่ายสารที่ควบคุมหรือกัญชา นำผู้อื่นโดยยานพาหนะ หนีประกันศาล ใช้มาตรการนี้ กฎหมายของประเทศไทยไม่ได้กำหนดในเรื่องของประวัติการกระทำความผิดเอาไว้ เพียงแต่กำหนดไว้ใน ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 วรรคสอง ให้ศาลเพียงแต่คำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุก ตลอดจนสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย จะเห็นได้ว่าก็ไม่มีบทบัญญัติให้ศาลพิจารณาถึงภูมิหลังเกี่ยวกับประวัติอาชญากรรมหรือการกระทำความผิดของจำเลยประกอบด้วย

ประวัติเกี่ยวกับการกระทำความผิดของบุคคลหรือประวัติอาชญากรรมอาชญากรรม เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นภูมิหลังของผู้กระทำความผิดอย่างชัดเจน ว่าเป็นบุคคลที่เป็นอันตรายต่อสังคมหรือไม่ ซึ่งตามทฤษฎีอรรถประโยชน์เห็นว่า ควรมีการลงโทษบุคคลเหล่านี้เพื่อตัดโอกาสมิให้ผู้นั้นกระทำความผิด (Incapacitation) อีก โดยมีพื้นฐานจากความคิดที่ว่า การลงโทษทำให้บุคคลนั้นสิ้นความสามารถที่จะกระทำความผิดอีก จะส่งผลให้สังคมปลอดภัยมากขึ้น กล่าวคือมุ่งที่จะป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ด้วยวิธีการลดโอกาสที่จะทำให้การกระทำผิดเกิดขึ้นในสังคมเช่น การประหารชีวิตหรือการจำคุกมีกำหนดเวลาจนกว่าจะแน่ใจว่าผู้นั้นจะไม่เป็นอันตรายอีก

อย่างไรก็ตาม การที่นำเอาประวัติการกระทำความผิดในทุกฐานความผิดมาเป็นข้อพิจารณาเกี่ยวกับพฤติกรรมและความน่าเชื่อถือของบุคคล เพื่อจำกัดสิทธิของบุคคลในการใช้มาตรการจำคุกโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์นั้น ควรมีการจำกัดไว้เฉพาะการกระทำความผิดซ้ำ ความผิดบางฐานที่มีความรุนแรงและมีเจตนาอันชั่วร้ายในการกระทำความผิด โดยไม่รวมถึงการกระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ผู้เขียนเห็นด้วยกับแนวทางการกำหนดความผิดที่ห้ามมิให้มีการยื่นคำร้องขอให้จำคุกในสถานที่อื่นซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ของกฎหมายมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเห็นว่า ควรจำกัดความผิดไว้เฉพาะความผิดร้ายแรง เช่น ฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ความผิดฐานปล้นทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับการข่มขืน ความผิดเกี่ยวกับกฎหมายยาเสพติดให้โทษ ยกเว้นความผิดที่เป็นเพียงผู้เสพ เป็นต้น เว้นแต่ความผิดในครั้งหลังเป็นความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษเนื่องจากความผิดเพียงเล็กน้อยเหล่านี้ไม่อาจแสดงได้ว่าบุคคลเหล่านี้เป็นอันตรายต่อสังคม

ในเรื่องของข้อห้ามมิให้นำเอากฎหมายเกี่ยวกับการจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำ โดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ จะเห็นได้ว่ากฎหมายของมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา กับกฎหมายของประเทศอังกฤษนั้น ต่างก็ไม่นำเอามาตรการจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้ต้องโทษที่เจ็บป่วย โดยกฎหมายของมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา กำหนดว่านักโทษนั้นจะต้องไม่มีลักษณะเจ็บป่วยร้ายแรงและต้องมีความสามารถในการทำงานเป็นปกติ หรือส่วนกฎหมายของประเทศอังกฤษนั้นกำหนดว่าจะไม่นำมาตรการจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ มาใช้กับนักโทษที่อยู่ภายใต้คำสั่งให้รักษาตัวในโรงพยาบาล อย่างไรก็ตามในกรณีนี้นักโทษเจ็บป่วยนั้นกฎหมายของมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา กับกฎหมายประเทศอังกฤษ ต่างก็กำหนดให้มีการขังในสถานที่อื่นซึ่งมิใช่เรือนจำ เป็นการขังในสถานพยาบาลอยู่แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องนำเอามาตรการปล่อยตัวโดยการจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับกรณีนี้

หากมีการนำเอาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ไปสวมใส่ให้กับนักโทษที่เจ็บป่วยเรื้อรัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นโทษหนักที่ป่วยหนักก็ย่อมถูกจำกัดเสรีภาพโดยอาการเจ็บป่วยนั้นอยู่แล้ว ไม่สามารถไปไหนมาไหนได้เหมือนอย่างปกติไม่สามารถประกอบการทำงานได้อย่างปกติหรือไม่สามารถศึกษาเล่าเรียนได้อย่างเป็นปกติ ก็ย่อมไม่มีประโยชน์อันใดที่จะต้องสวมใส่อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณไปเปล่า หรือ ในกรณีที่เป็นการเจ็บป่วยเรื้อรังต้องรักษาอย่างต่อเนื่องด้วยโรคอื่นที่ไม่ถึงขั้นต้องนอนอยู่กับที่ ผู้เขียนเห็นว่า ไม่ควรนำมาตรการจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำ โดยการใช้ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ มาใช้กับผู้ซึ่งต้องจำคุกเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง แต่ควรที่จะใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 (1) โดยกำหนดให้ควบคุมตัวไว้สถานที่ยื่นนอกจากในหมายจำคุก ซึ่งก็คือ ในสถานพยาบาลจะเป็นผลดีกับนักโทษ และเกิดประโยชน์ในการลงโทษมากกว่า ซึ่งในสถานที่นั้นอาจกำหนดให้ญาติมาดูแลได้โดยสะดวก เพื่อลดภาระของรัฐในการจัดจ้างบุคลากรทางการแพทย์เพื่อดูแลบุคคลเหล่านี้ นอกจากนี้ยังควรมีการกำหนดให้ชัดเจนว่า “โรคหรืออาการที่เจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง” นั้นได้แก่การเจ็บป่วยในลักษณะใดบ้าง เช่น เป็นโรคเจ็บป่วยเรื้อรังที่อาจติดต่อไปยังนักโทษคนอื่นได้ เพื่อไม่ให้ เป็นช่องทางในการใช้ดุลพินิจโดยไม่สุจริตของเจ้าหน้าที่ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า ไม่ควรหมายรวมถึงนักโทษที่แก่ชราอายุกว่า 60 ปีขึ้นไป และเจ็บป่วยเป็นปกติอยู่แล้วซึ่งไม่น่าจะอยู่ในความหมายของกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ได้ ตามข้อ 2 (3) อีกทั้งยังสามารถใช้มาตรการพักโทษตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 ซึ่งช่วยลดค่าใช้จ่ายและเป็นวิธีการที่ดีกว่าที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2

กฎหมายของมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา แม้เป็นการปล่อยชั่วคราวในขั้นตอนก่อนมีคำพิพากษากฎหมายก็มีความรัดกุมเพราะคำนึงถึงความปลอดภัยของสังคม เมื่อศาลอนุญาตให้ใช้ มาตรการดังกล่าวแล้ว จำเลยที่ถูกปล่อยโดยโปรแกรมการควบคุมโดยการใช้ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ จำเลยที่มีสิทธิใช้โปรแกรมการควบคุมโดยการใช้ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในขั้นก่อนมี

คำพิพากษาต้องเป็นผู้มีความเหมาะสมที่จะใช้โปรแกรมดังกล่าวและจำเลยต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติที่จะได้รับการประกันตัวตามอนุมาตรา อี ของประมวลกฎหมายในมาตรา 17-6-1 ส่วนกฎหมายอังกฤษก็มีหลักเกณฑ์คล้ายคลึงกันว่าศาลจะใช้มาตรการดังกล่าวเป็นเงื่อนไขในการปล่อยชั่วคราว นอกจากนี้คำวินิจฉัยถึงหลักเกณฑ์ทั่วไปของการปล่อยชั่วคราวแล้วยังต้องคำนึงถึงเงื่อนไขอื่น ๆ ประกอบด้วย ทั้งนี้ ก็เพื่อจุดมุ่งหมายเรื่องความปลอดภัยของสังคมเช่นเดียวกันกับกฎหมายของมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกาโดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ ในการใช้มาตรการดังกล่าวก็เพื่อเป็นเครื่องมือในการควบคุมการกระทำและให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้ เพื่อก่อให้เกิดความมั่นใจว่าผู้กระทำความผิดนั้นจะไม่ก่อเหตุร้ายขึ้น โดยหากมีการฝ่าฝืนข้อกำหนดที่ได้กำหนดไว้ในการปล่อยตัวชั่วคราวศาลจะเพิกถอนการใช้มาตรการดังกล่าวแล้วนำตัวกลับมาคุมขัง นอกจากนี้ในการพิจารณาใช้มาตรการดังกล่าวกับเด็กและเยาวชนที่อายุตั้งแต่ 12 ปี ถึง 17 ปี กฎหมายอังกฤษยังกำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มขึ้นไว้ โดยเฉพาะว่าต้องได้รับความเห็นชอบในการใช้มาตรการดังกล่าวจาก a youth offending team เพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมในแต่ละกรณีอีกด้วย

การตีความกฎหมายอาญาจะต้องเป็นไปโดยเคร่งครัด ดังนั้นเมื่อพิจารณาคำในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 (3) ประกอบกับบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ. 2556 ได้ตามข้อ 1 ซึ่งมีข้อความตรงกัน ทำให้ทราบได้ว่า “ผู้ที่จะใช้สิทธิตามมาตรานี้ได้นั้น จะต้องเป็นบุคคลผู้ซึ่งต้องจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดที่ได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของโทษตามที่ระบุไว้ในหมายศาลที่ออกตามคำพิพากษานั้นหรือไม่น้อยกว่า 10 ปี” ดังนั้น ในกรณีบุคคลที่มีฐานะเป็นเพียงผู้ต้องหาและอยู่ในระหว่างพิจารณาคดี ซึ่งอยู่ในฐานะเพียงผู้ต้องสงสัยเท่านั้น จึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา 89/2 (3) ซึ่งหากมีการนำมาตรานี้มาใช้ควบคู่กับการปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาจะสอดคล้องกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งรับรองสิทธิของบุคคลไว้ว่า “ในคดีอาญา ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดที่แสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนหนึ่งว่าเป็นผู้กระทำความผิดหาได้ไม่” ดังนั้น การที่คุมขังผู้ต้องหาไว้ โดยที่ยังไม่แน่นอนว่าเขาเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่นั้น จึงขัดต่อหลักสิทธิส่วนบุคคลในข้อนี้ นอกจากนี้ จากการศึกษาพบว่า ในกฎหมายของมลรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกามีการนำเอามาตรการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการควบคุมตัวผู้ต้องหาควบคู่กับการปล่อยผู้ต้องหาออกจากเรือนจำโดยจำกัดเขตแก่ผู้ต้องโทษและห้ามผู้ต้องโทษเข้าเขตกำหนดเขตห้ามเข้าไว้ด้วยเสมอ

สำหรับมาตรการขังผู้ต้องหาในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลนั้นกฎหมายของประเทศไทยมีบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/1 วรรคแรก ซึ่งบัญญัติว่า ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นระหว่างสอบสวนหรือพิจารณา เมื่อพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ผู้บัญชาการเรือนจำ หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่จัดการตามหมายขังร้องขอ หรือเมื่อศาลเห็นสมควร ศาลจะสั่งให้ขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ในสถานที่อื่นตามที่บุคคลดังกล่าวร้องขอหรือตามที่ศาลเห็นสมควรนอกจากเรือนจำก็ได้” ซึ่งในบทบัญญัตินี้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 89/1 วรรคแรก นี้เองซึ่งมุ่งให้ความคุ้มครองผู้ต้องหา หรือผู้กระทำความผิดตาม “หมายขัง” ไม่ใช่ “หมายจำคุก” อย่างมาตรา 89/2 ก็ไม่ได้เปิดโอกาสให้มีการนำเอาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับผู้ต้องหาที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาคดีด้วยเช่นกัน ซึ่งมีการนำเอาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้จะช่วยคุ้มครองสิทธิของผู้กระทำความผิด ที่ยังได้รับการสันนิษฐานว่ายังเป็นผู้บริสุทธิ์อยู่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและป้องกันการหลบหนีของผู้ต้องหาตลอดจนสามารถติดตามตัวจำเลยได้ง่าย สอดคล้องกับทฤษฎีควบคุมอาชญากรรม ซึ่งให้ความสำคัญต่อสิทธิ เสรีภาพของประชาชน ผู้ต้องหาย่อมได้รับความคุ้มครองโดยได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ การพิจารณาผ่านกระบวนการต่างๆ ซึ่งถือว่าต้องกระทำให้เกิดความเป็นธรรมทุกขั้นตอนตั้งแต่สืบสวน สอบสวน จนถึงการพิจารณารรคดี

5.2 ข้อเสนอแนะ

1) เห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 วรรคสอง ว่า “ให้ศาลเพียงแต่คำนึงถึงฐานความผิด ความประพฤติ ประวัติอาชญากรรมและการกระทำความผิดครั้งก่อนของผู้ซึ่งต้องจำคุก สวัสดิภาพของผู้ซึ่งต้องจำคุก ตลอดจนสวัสดิภาพและความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคมด้วย

2) ควรตัดบทบัญญัติในกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ.2556 ได้ ตามข้อ 2 (3) ออก เพื่อให้พนักงานโทษอาศัยเหตุข้อที่เจ็บป่วยนี้ใช้มาตรการจำคุกในสถานที่ซึ่งมิใช่เรือนจำโดยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และควรกำหนดให้มีการขังนักโทษที่ป่วยไว้ใน สถานพยาบาลหรือสถานที่อื่นๆที่ง่ายแก่การรักษาพยาบาลโดยอาศัยบทบัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 (1) แทน

3) เพื่อดูแลสุขภาพอนามัยของนักโทษที่เป็นผู้ซึ่งต้องจำคุกเจ็บป่วยและต้องได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่อง อย่างมีประสิทธิภาพ และให้สอดคล้องกับทฤษฎีการลงโทษจำคุกที่ต้องการจำกัดเสรีภาพ กรมราชทัณฑ์จึงควรจัดตั้ง “สถานที่ขัง” ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 (1) เพื่อดูแลรักษานักโทษที่อยู่ในเงื่อนไขและยื่นคำร้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2

4) ควรมีการแก้ไขบทบัญญัติในมาตราบทบัญญัติในมาตรา 89/1 โดยเพิ่มเติมวรรคแรก ให้สามารถใช้วิธีการตามมาตรา 89/2 (3) ร่วมกับการมีคำสั่งปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาได้ด้วย

5) ควรมีการตรากฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์และอำนาจหน้าที่ของผู้ควบคุมระบบอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้

6) ควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ.2556 โดยกำหนดให้แพทย์จะต้องตรวจสอบสุขภาพของผู้ต้องโทษที่จะใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ด้วยว่ามีสภาพร่างกายที่เหมาะสมหรือไม่ก่อนที่จะติดตั้งอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

7) ควรแก้ไขเพิ่มเติมกำหนดในกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ.2556 เกี่ยวกับความผิดกลุ่มนี้ถือว่าเป็นความผิดที่เป็นอันตรายต่อสังคม ซึ่งหากมีผู้ที่กระทำความผิดในกลุ่มความผิดเหล่านี้และต่อมามีการกระทำความผิดซ้ำในฐานะความผิดเหล่านี้มิให้ใช้มาตรการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 89/2 กับผู้ต้องคำพิพากษาลงโทษประหารชีวิต ในความผิดซึ่ง ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย และความผิดซึ่งศาลมีคำพิพากษาให้จำคุกไม่ต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งได้แก่ฐานความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ความผิดเกี่ยวกับการปลอมและการแปลง ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

อนึ่ง แนวทางในระยะสั้นที่สามารถแก้ไขปัญหาทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น ได้อย่างรวดเร็วและเป็นรูปธรรมที่สุด คือ การแก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจำคุกโดยวิธีการอื่นที่สามารถจำกัดการเดินทางและอาณาเขต พ.ศ.2556 ซึ่งเป็นกฎหมายลำดับรองที่แก้ไขได้ง่ายและรวดเร็วกว่าการตรากฎหมายระดับพระราชบัญญัติซึ่งต้องกระทำโดยผ่านรัฐสภาและใช้ระยะเวลานาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะต้องมีการกำหนด เกี่ยวกับเงื่อนไขและมาตรฐานของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์และอำนาจในการตรวจสอบและการควบคุมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ และกำหนดกระบวนการและขั้นตอนต่างๆ ในการตรวจสอบควบคุม เช่น ผู้ให้บริการที่ทำหน้าที่ควบคุมดูแลอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้เป็นใคร และในกรณีที่มีการละเมิดเงื่อนไขจะต้องมีการแจ้งต่อใครภายในระยะเวลาเท่าไร และจะมีหน่วยงานใดที่ทำหน้าที่ตรวจสอบดูแล ในลักษณะเดียวกับกฎหมายของประเทศอังกฤษ ที่กำหนดให้ผู้ควบคุมดูแลอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์จะต้องแจ้งต่อตำรวจท้องที่ทันทีที่มีการออกนอกเขตที่กำหนด หรือละเมิดเงื่อนไข และตำรวจท้องที่มีหน้าที่ต้องไปตรวจสอบที่เกิดเหตุภายใน 15 นาที หลังจากนั้นจะมีการจับกุมและระงับใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์และนำตัวจำเลยขึ้นศาลต่อไป ซึ่งความชัดเจนของกฎหมายนี้เอง ทำให้การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตาม ในระยะยาวนั้น ผู้เขียนเห็นว่า ควรมีการตรา “พระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในคดีอาญา” ซึ่งจะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขต่างๆไว้อย่างชัดเจน เช่นเดียวกับ Notice of Electronic Monitoring Act ของประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทยเป็นไปโดยมีประสิทธิภาพ